

Kurjamo on kaupunki Suomessa. Se on noin 500 kilometriä Helsingistä pohjoiseen tai vaihtoehtoisesti 60 poronkusemaa Vaasasta lounaaseen. Siellä on 4000 asukasta kesäisin ja talvisin puolet siitä. Ihmiset siellä rakastavat kesää, kun on talvi ja rakastavat talvea, kun on kesä. Siellä on Suomen kolmanneksi korkein veroaste ja suhteutettuna väkilukuun, eniten puliukkoja. Siellä järjestettävät Kurjamon paskanjauhanta- päivät vetävät joka vuosi tuhansia savolaisia turisteja jauhamaan sitä itseään Kurjamoon. Savolaisten jäljiltä paikallinen leirintä alue on aina täynnä kalakukon jämiä. Niillä ruokitaan Takamäen lehmät yleensä seuraavat kolme viikkoa. Joka vuosi tapahtuman viimeisenä päivänä pormestari ilmoittaa savolaisille, että ensi vuonna tapahtuma suuattapi olla ilmainen. Noin kolme viikkoa paskanjauhanta-päivistä Kurjamo saa vieraita ystävyyskaupungiltaan, New York: lta. Tänä vuonna paikalle tuli pormestari, New York Rangers: n kolmannen ketjun puolustajat, muutama koditon, kadulta poimittuja turisteja Ranskasta ja Broadway-näytelmän näyttelijät. He olivat kovin innostuneita saunasta, lonkerosta, revontulista, yöttömästä yöstä, kalsari känneistä, Säkkipjärven polkasta ja eukon kannosta. Suomi näytti parhaat puolensa ja se myös ikuistettiin lukuisiin Instagram-kuvaan. Koko maamme juhli tätä toreilla. Aihetta oli suureen kansallisjuhlaan ja niin minäkin lähdin torille Tampereella. Torilla myytiin kirjaa nimeltä Paskoja keskusteluja Paskanjauhannan päivistä. Varastin niitä kolme kappaletta ja sytytin niillä nuotion keskelle toria. Yhtäkkiä Jimi Hendrixin aave nousi tuesta ja hän alkoi soittaa minulle täysin tuntematonta musiikkia. Kun kysyin häneltä miltä albumilta veisu oli, hän vastasi säveltäneensä sen helvetissä muutama vuosi sitten. Lopuksi hän katkaisi jokaisen kitaran kielen hampaillaan, kiitti ja hyppäsi takaisin nuotioon, eikä häntä sen koommin nähty. Vietin torilla vielä muutaman tunnin ja tutustuin läheisesti useaan kossu-sima drinkkiin. Siinä vaiheessa, kun kaaduinkin joka kolmannella askeleella, tuli paikallinen poliisihevonen minulle ilmoittamaan, että olisi syytä lähteä kotia, sillä tämä on koko perheen tapahtuma. Minä lahjoin hänet kolmella porkkanalla ja sain jäädä. Pian kansallislaulumme alkoi ja minä vahvassa humala tilassa lauloinkin vahingossa Jimi Hendrixin Purple haze:a. Se oli niin syvä loukkaus suomalaisuutta kohtaan, että minut kannettiin kotia Kuopioon. Kotipihallani oli larppaus-jengi taistelemassa. Kysyin, että mitä ihmettä te teette. He suutuspäissään sanoivat, että pitäisin turpani kiinni. Tämän taistelun lopputulos vaikuttaisi siihen, liittykö Suomi Natoon. Minä tokaisin, että eikös ne päätökset tehdä vähän eri pöydissä, jolloin karhun turkkiin sonnustautunut Sauli Niinistö karjaisi minulle: ”Nyt poika se turpa kiinni!” Siinä vieressä katselin, kun Sanna Marin ja Sauli Niinistö taistelivat puumiekoilla, mutta heidän miekkailu tekniikkansa on niin amatöörimaista, että en löytänyt siitä mitään mielenkiintoista vaan lähdin kotini etuovea päin. Kissani olikin huomannut minun tulevan ja avasi minulle oven ja sanoi, että sinun ruokasi on lautasella. Hänellä ei ollut varaa Shebaan, joten minun tulisi tyytyä Rainbow: iin. Syötyäni hirveän makuisen annokseni menin ja soitin terapeutilleni, ja hän pyysi minua kertomaan päivästäni. En tiennyt mistä aloittaa ja kolmen vartin surkean yrityksen jälkeen selittää se kaikki järjettömyys terapeutti kehoitti kirjoittaa minun kokemuksistani. Siihen se tarina sitten loppukin, että haluaisin puhua näistä asioista sinun kanssasi. Jos aloitus Kurjamon kaupungista tuntui sinusta järjettömältä, niin mietihän, missä kohtaa tässä kaikessa on ollut järkeä? Onko minulla järkeä? Niimpä. Joko minä saan sen lääkityksen?